

Mission Menneske

Roman af Dorte Schou

Forlaget KRABAT, 2021

203 sider

Anmeldereksemplar doneret af
forlaget

Mission Menneske af Dorte Schou er underholdende, sød og sjovt børne-science fiction til de lidt større børn. Schou virker professionel og glad for sit arbejde. Dette kan virke som en lidt sjov ting at starte en anmeldelse med; ikke desto mindre kan bøger for de yngre læsere være lidt svære for mig at komme igennem. Men denne var let og nem at læse, og jeg glædede mig over historiens mange twists. Schou benytter sig af en masse kendte fortælleskabeloner, men så længe der er fyldt gode ideer i de genkendelige rammer, gør dette mig ingenting. Det er endda være en fordel med genkendeligheden i genrebøger.

Hovedpersonen Fox er en ung fyr i 8.-9. klasse, der er flyttet fra Chile til Lolland med sin chilenske mor og sin danske far. Pudsigt nok havde jeg taget bogen med til Lolland, og jeg læste den med udsyn til de roemarker han beskriver som dødens pølse i bogens første halvdel. Især når Fox savner sine seje chilenske venner og deres afslappede livsstil.

Og så begynder historien ellers rigtigt. Fox er på vej til fest og kører alene om natten et øde, mørkt og landligt sted. Pludselig ser han en pige der ligger på jorden og ser ud til at være kommet til skade. Uden at afsløre for meget er hun en livsform uden fysisk krop, men en del af en race, der er i gang med at producere menneskekroppe for at kunne invadere jorden.

Det kan være at jeg læser *X-files*-referencer, der ikke burde være der, men det er en ret sjov læsning for en gammel fan af Mulder og Scully og god old school 1990'er-science fiction med konspirationsteorier og invaderende rumvæsner. Og så hedder hovedpersonen selvfølgelig Fox.

Liv uden krop er også et old school science fiction-greb, eller måske snarere tidlig horror; jeg tænker for eksempel på hjernerne fra Venus fra H.P. Lovecrafts "The Whisperer in the Darkness" fra 1920 og mange andre. Tankekontrollerende rumvæsner – eller elverfolk eller guder – har altid være gode historier, og er det også i *Mission Menneske*. Det er næsten noget *X-files* fanfiction over de første 3-4 kapitler, men det virker. Der er også noget meget 1980-90'er over gruppesammensætningen af hovedpersoner og handlingen: I en gruppe af venner, hvor nogle er forelskede, er der en nørdet dreng og en pige med 'særlige evner'. *Eleven* og *Stranger Things* har ikke genoplivet den tradition forgæves. Det fungerer helt fint og genkendeligt. Et af de store plot points handler om følelser som 'energikilde' (i bogstavelig forstand) og leder til gengæld tankerne, måske lidt ufrivilligt, hen på *Monster's Inc.* Handlingen kulminerer i et meget ambitiøst astronomieksperi-

ment i Atacamaørkenen, og astronomi og stjernekyggeri er altid spændende.

Alle teenagere i bogen lever måske en smule for cool og frit for 8.-9. klasses børn, men forældre har måske opgivet den curlingstrategi jeg selv levede med i 1990'erne og 00'erne. Alting går måske lidt for glat for hovedpersonerne, der har overraskende mange penge og forbindelser, og det når aldrig at blive hverdag i romanen. Det er nu helt befriende ikke at skulle læse sig igennem beskrivelser af deres skoledag med madpakker og matematiktimer indtil man venter på at handlingen går rigtigt i gang.

Mission Menneske handler om "hvad vil det sige at være menneske" og det er ret fin problemstilling at samle sig omkring for teenagere, der tumler med følelser og de samme spørgsmål.

Anne Dencker Bædke

